

TEMPLÁRI

RUDOLF STEINER

GA 171

Toto je prednáška 9 zo 16 z cyklu prednášok: Vnútorňý ľudský impulz k zlepšeniu, Goethe a kríza v devätnástom storočí

2. oktobra 1916, Dornach

Mojou úlohou v prednáškach, ktoré sa tu konajú, je už nejaký čas upozorňovať na určité impulzy, určité sily, ktoré pôsobia v dušiach ľudí a odtiaľ do všetkého, čo tieto duše prejavujú v pozemskom živote. Poukázal som na to, ako sa tieto impulzy a sily vyvíjali na úsvite moderného duchovného života. Dnes, pretože chcem upriamiť vašu pozornosť na konkrétny druh moderného duchovného úsilia, sa ešte raz zamyslíme nad dôležitým východiskovým bodom moderného duchovného života, o ktorom sme už uvažovali, ale ktorý je jedným z najdôležitejších, najdôležitejších a najpodstatnejších. zo všetkých. Keď sa pýtame na sily, ktoré pôsobia v moderných dušiach, sme nútení uznať dôležitosť a význam tejto udalosti v histórii. Mám na mysli celý osud a vývoj Rádu templárskych rytierov.

Rád by som vám teda ešte raz predložil obrázok Rádu templárskych rytierov, aby som ukázal, ako to, čo pochádzalo z tohto rádu, fungovalo v širokých prúdoch, ktoré prúdia aj do pocitov a vnímania ľudí z našej strany. krát.

Vieme, že Rád templárov bol založený v súvislosti s križiackymi výpravami. Bol to, takpovediac, dôležitý sprievodný jav tejto veľkej udalosti v dejinách, keď sa národy Európy snažili vlastným spôsobom priblížiť k tajomstvu Golgoty, ako sa im to doteraz

podarilo. Rád templárov bol založený takmer na samom začiatku križiackych výprav. Necháme na jednej strane všetko, čo je navonok známe o založení rádu a ďalšom priebehu jeho činnosti – ľahko si to môžete prečítať v historických knihách – zistíme, že tento Rád templárskych rytierov, vnútorne uvažovaný, vyjadruje mimoriadne hlboký prístup k tajomstvu Golgoty zo strany moderného ľudstva. Po prvé, malý počet duší, ktoré boli vernými a oddanými nasledovníkmi kresťanstva, sa zhromaždil na mieste, ktoré ležalo blízko starovekého Šalamúnovho chrámu v Jeruzaleme, a založili tam akýsi duchovný poriadok. Ako sme už povedali, nebudeme sa teraz zaoberať vonkajšou stránkou udalosti, ale pozrieme sa na to z duchovného hľadiska a upriamime našu pozornosť na to, čo postupne začalo žiť v dušiach templárov.

Vo svojej krvi, ako predstaviteľka toho, čo odlišuje pozemského človeka, vo svojom ja, ale aj vo všetkom cítení a myslení, v samotnom bytí a bytí, tieto duše mali v istom zmysle zabudnúť na svoje spojenie so zmyslovou fyzickou existenciou. ; mali žiť výlučne v prúdoch z tajomstva Golgoty a bojovať za pokračovanie najsilnejších impulzov, ktoré sú spojené s tajomstvom Golgoty. Krv templárov patrila Kristovi Ježišovi – každý z nich to vedel – ich krv nepatrila ničomu inému na zemi ako Kristovi Ježišovi. Každý okamih ich života mal byť naplnený neustálym vedomím toho, ako v ich vlastnej duši prebývalo, podľa slov Pavla: „Nie ja, ale Kristus vo mne! A v krvavých a ťažkých bojoch, v oddanej práci, akú si vyžadovali križiacke výpravy, templári v praxi prežívali to, čo si duchovne stanovili. Slová nedokážu opísať, čo žilo v dušiach týchto mužov, ktorí možno nikdy nezakolísajú vo svojej povinnosti, ktorí, aj keby sa im postavila trikrát silnejšia sila na fyzickej úrovni, možno nikdy neutečú, ale musia pokojne čakať na smrť, na smrť. že boli pripravení vydržať, aby pevnejšie upevnili v pozemskej existencii impulz, ktorý vyšiel z tajomstva

Golgoty. Bol to intenzívny život celej ľudskej bytosti v spojení s Tajomstvom Golgoty.

A teraz, keď sa žije taký intenzívny život v správnych rytmoch, aby mohol zaujať svoje miesto v celom prúde kozmických a pozemských síl, potom sa z takéhoto života vyvinie niečo skutočne dôležité. Hovorím vedome skutočného významu. Lebo keď je takéto vedomie vložené vnútorne, mysticky a s určitým rytmom do všetkého, čo sa deje vo vonkajšom svete, potom môže človek znovu a znovu zakúšať, ako sa jeho vlastné vnútro privádza do spojenia s božským a duchovným. Ale niečo iné, niečo, čo má ešte väčší účinok, sa rozvinie, keď sa táto vnútorná skúsenosť spojí s priebehom vonkajších dejín a dá sa do služby priebehu udalostí. A to, čo žilo vedome v dušiach templárskych rytierov, malo byť v súlade s tým, čo bolo potrebné urobiť v snahe znovu získať moc nad posvätným hrobom. Takto sa vyvinul hlboko mystický život medzi tými, ktorí patrili k tomuto takzvanému duchovnému rádu, rádu, ktorý práve z tohto dôvodu mohol urobiť pre svet viac ako iné duchovné rády. Keď totiž takto mysticky žitý život súvisí aj so životom prebiehajúcim v okolitom svete, tak to, čo prežívané mysticky prúdi do neviditeľných a nadzmyslových síl okolitého sveta toho človeka. Stáva sa objektívnym – nie je to len v jeho vlastnej duši, ale pracuje ďalej v priebehu dejín. Prostredníctvom mystiky tohto druhu dochádza k tomu, že skúsenosť duše nie je tu len pre jedinú ľudskú bytosť, ale mení sa na objektívne sily, ktoré predtým neboli v duchovnom prúde, ktorý nesie a podopiera ľudstvo. Tieto sily sa rodia a sú tam. Keď človek vykonáva svoju každodennú úlohu rukami alebo náradím, umiestňuje do sveta nejakú vonkajšiu hmotnú vec. S mystikou, akú rozvinuli templárski rytieri, sa k duchovným „efektom“ sveta pridáva niečo duchovné. A keďže sa to stalo, ľudstvo sa v skutočnosti posunulo o stupeň ďalej vo svojom vývoji. Prostredníctvom tejto skúsenosti templárov bolo tajomstvo Golgoty pochopené a tiež zažité na vyššej úrovni ako

predtým. Niečo bolo teraz prítomné vo svete v súvislosti s týmto mystériom Golgoty, ktoré tam predtým nebolo.

Duše templárov však zároveň dosiahli niečo iné. Týmto intenzívnym vnútorným prenikaním do tajomstva Golgoty získali silu skutočne dosiahnuť kresťanskú iniciáciu prostredníctvom historickej udalosti. Kresťanská iniciácia môže byť dosiahnutá spôsobom opísaným v našich knihách, ale v tomto prípade bola dosiahnutá nasledujúcim spôsobom. Ich vonkajšie skutky a nadšenie, ktoré v týchto skutkoch žilo, pritiahli duše templárov, takže tieto duše, mimo tela, mimo tela, žili s duchovným pokrokom ľudstva a prenikali dušou i duchom do tajomstiev Tajomstvo Golgoty. Potom prešlo mnohými a hlbokými skúsenosťami, a to nielen pre individuálnu dušu, ale pre celé ľudstvo.

Potom, ako vieme, Rád templárskych rytierov vzrástol a rozšíril sa a okrem nesmierne silného vplyvu, ktorý mal duchovne – skôr nadrozumovým spôsobom než vonkajšími kanálmi – získal veľké bohatstvo. A už som opísal, ako nadišiel čas, aby sa tieto vonkajšie pokladnice, ktoré templárski rytieri hromadili stále viac a viac, premieňali na dočasnú moc. Povedal som vám, ako bol Philippe le Bel vybraný ako nástroj, ktorý by sa mal postaviť proti templárom, prostredníctvom určitého druhu zasvätenia so zlým princípom zlata. To znamená, že chcel v prvom rade vlastniť ich poklady. Philippe le Bel však vedel viac ako väčšina mužov na svete. Vďaka tomu, čo zažil, spoznal mnohé tajomstvá ľudskej duše. A tak sa stalo, že Philippe le Bel by mohol byť vhodným nástrojom v službách mefistofelicko-ahrimanských mocností, ktorých cieľom a cieľom bolo znefunkčniť Templárske hnutie v takej podobe, akú nadobudlo.

Philippe le Bel bol, ako sme už povedali, nástrojom iných, duchovných, mefistovsko-ahrimanských mocností. Pod inšpiráciou týchto síl Philippe le Bel vedel, čo by to znamenalo, keby do duchovných prúdov, ktoré prúdia svetom rovnako pravdivo ako

navonok viditeľné udalosti, bolo dovolené prúdiť do týchto prúdov to, čo templári získali. ako poznanie Tajomstva Golgoty a ako pocity a impulzy vôle spojené s týmto Tajomstvom. To, čo sa takto vyvinulo, musí byť preto odtrhnuté od normálne progresívnych božsko-duchovných síl; musí sa obrátiť na iné cesty. Na tento účel bolo potrebné dosiahnuť aj to, aby sa z individuality samotných templárov vytrhlo niečo, čo mohlo žiť len v dušiach templárov. Tak, ako to, čo templári zažili v súvislosti s mystériom Golgoty, im nezostalo ako jednotlivcom, ale bolo vyčlenené do všeobecného vývoja ľudstva, tak teraz malo byť z neho akoby odstránené niečo iné. individualita a vtelená do objektívneho duchovného prúdu. A to sa dalo dosiahnuť len pomocou obzvlášť krutého činu, pomocou hrozného krutého činu.

Templári boli odsúdení na súd. Nielenže boli obvinení z vonkajších zločinov, v ktorých boli celkom iste nevinní – ako sa dá dokázať z historických dôvodov, ak je niekto pripravený vidieť pravdu – ale boli obvinení predovšetkým z rúhania sa kresťanstvu, z rúhania sa tajomstvu Samotnú Golgotu, uctievanie modiel, vnášanie pohanstva do tajomstva Golgoty, nepoužívanie správnej formulky pri akte zasvätenia pri transsubstanciácii, ba dokonca ani pri znesvätení kríža. Templári boli obvinení zo všetkých druhov iných zločinov, dokonca aj z neprirodzených zločinov. A stovky a stovky z nich boli vystavené krutému mučeniu regálu.

Tí, ktorí ich dali na súd, vedeli, čo toto mučenie na stojane znamená. Bežné denné vedomie tých, ktorí podstúpili toto mučenie, bolo potlačené, takže počas mučenia zabudli vo svojom povrchovom vedomí na svoje spojenie s Tajomstvom Golgoty. Ale zoznámili sa – a to je prípad každého, kto skutočne vidí do duchovného sveta – zoznámili sa so všetkými skúškami a pokušeniami, ktoré doliehajú na človeka, keď sa skutočne priblíži k dobrým božsko-duchovným silám. So všetkými nepriateľmi, ktorí vychádzajú z nižších duchovných kráľovstiev a chcú zraziť človeka a zviešť ho do zla, ktorí sú schopní pracovať v pudoch a túžbach a

vášňach, a najmä v nenávisti, výsmechu a irónii proti Dobru, všetko toto Templári spoznali. Počas mnohých hodín, ktoré boli pre nich posvätnou hodinou ich života, získali tie vnútorné víťazstvá, ktoré môže človek získať, keď s otvorenými očami prechádza svetmi, ktoré ležia za prahom sveta zmyslov; lebo tieto svety musia byť najprv prekonané, kým človek môže vstúpiť s posilnenými silami do duchovných svetov, kam právom patrí. Počas ich mučenia sa vízia templárov, ktorí mohli pozerať na tieto duchovné svety, ku ktorým patrili, zahmlila a stmavla; ich povrchové vedomie bolo otupené a ich vnútorný pohľad bol upriamený úplne a len na to, čo zažili ako niečo, čo treba prekonať, bol nasmerovaný na pookúšenia, nad ktorými víťazili za víťazstvom. A tak sa stalo, že vo chvíľach, keď boli skutočne mučení na stojane, zabudli na spojenie s Tajomstvom Golgoty, zabudli, ako so svojou dušou žijú v duchovnom a večnom svete. A skúšky a pookúšenia, ktorým odolali a ktoré prekonali, stáli pred nimi ako videnie, kým ležali natiahnutí na stojane, a uznávali práve to, čo prekonal každý sám za seba; priznali, že je to v rámci Rádu zvyk. Priznali sa, že sú vinní práve tým, nad čím znova a znova vyhrávali. Každý z týchto templárov sa musel zdať tým mužom, nad ktorým vnútorne získal víťazstvo, nad ktorým musel zvíťaziť predtým, než s vyššími silami mohol dosiahnuť najvyššieho a najsvätejšieho zo všetkých. (Hovorím o všetkých skutočných templároch – zneužívanie možno samozrejme nájsť všade).

Toto všetko súperi vedeli. Vedeli, že tak ako na jednej strane bolo tajomstvo Golgoty vložené do evolúcie ľudstva ako vplyv dobra, tak aj teraz, rovnakým spôsobom, pretože bežné vedomie bolo otupené, preto to, čo žilo v tomto zlé vedomie bolo týmto spôsobom umiestnené mimo, objektivizované a stelesnené vo vývoji ľudstva. Stalo sa to faktorom v histórii.

Do moderných dejín tak mohli prúdiť dva prúdy: to, čo templári zažili vo svojich najsvätejších chvíľach, čo vypracovali a rozvinuli

v napredujúcom duchovnom prúde ľudstva, ale aj to, čo im vyrval Ahriman-Mefistofeles. z ich vedomia, aby sa stal objektívnym, aby ho objektívne formoval a zefektívnil v ďalšom postupe storočí. V tomto bode si jednoducho zmýšľajúci človek môže ľahko položiť otázku: Prečo božsko-duchovné sily prozreteľnosti dovoľujú, aby sa niečo také stalo? Prečo nevedú ľudstvo v priebehu dejín bez toho, aby človek musel podstúpiť také bolestivé skúšky? Takáto myšlienka je „ľudská, až príliš ľudská“. Vzniká v mysli toho, kto môže veriť, že svet by bol lepší, keby ho nestvorili bohovia, ale ľudia. Mnoho ľudí si to môže myslieť; môžu si myslieť, že svojím intelektom môžu kritizovať múdrosť, ktorá funguje a tká vo svete. Ale takýto spôsob myslenia vedie aj k samotnému extrému intelektuálnej pýchy.

My ľudia sme povolaní prenikať do tajomstiev existencie, nie kritizovať múdrosť naplnené vedenie sveta. Musíme preto tiež nahliadnuť do miesta a významu zlých prúdov, ktoré dovoľuje múdre vedenie sveta. Lebo keby bolo dovolené len dobro, keby v dejinách fungovali samé dobré impulzy, ľudské bytosti by nikdy neboli tak vedené vo svojom historickom vývoji, aby si mohli rozvinúť slobodu. Len vďaka tomu, že v duchovnom chode ľudských dejín vládne zlo, môže sa ľudstvo rozvinúť k slobode. A ak by Bohovia odvrátili pohľad človeka od zla, musel by navždy zostať automatom – nikdy by sa neoslobodil. Veci sú v pokroku ľudstva skutočne tak usporiadané, že aj to, čo spôsobuje najhlbší smútok, je nakoniec privedené k dobru. Bolesť je len dočasná vec – nie že by bola z tohto dôvodu menej veľká a hlboká. Nesmieme klamať samých seba, pokiaľ ide o bolesť a stať sa korisťou nejakého lacného mysticismu, ktorý neuvidí bolesť; musíme byť pripravení zúčastniť sa na ňom, pripravení sa v ňom ponoriť, pripravení vyliat ho na svoju vlastnú dušu. No zároveň, bez toho, aby sme kritizovali duchovný účel a vôľu existencie, sa musíme naučiť chápať aj to, ako sa do vývoja ľudstva vnášajú najrozmanitejšie podnety pozitívnej a negatívnej povahy, aby sa

ľudské bytosti stali nielen dobrých, ale aj slobodných a vlastníkov vlastných impulzov.

A tak vo vývoji a osude templárov vidíme impulz, ktorý je dôležitý pre všetky nasledujúce storočia modernej doby. Ak by bolo možné, aby sa účel rádu naďalej žil s intenzitou a silou, s akou ho spočiatku žili veľkí templári, následné ľudstvo by to neznieslo. Rýchlosť vývoja bolo potrebné kontrolovať; prúd musel byť zadržaný. Ale týmto spôsobom to bolo urobené viac dovnútra. A tak vidíme, ako sa v dvoch prúdoch, ktoré sme naznačili v moderných dejinách, popri vonkajšom materializme rozvíjalo hlboké vnútro života. Lebo mefistofelovský impulz, ktorý Mefistofeles-Ahriman prostredníctvom svojho nástroja Philippe le Bel násilím vytiahol, žil ďalej. Žila spolu s mnohými inými vecami v materialistických myšlienkach a pocitoch ľudí a vo všetkých materialistických impulzoch, ktoré sa medzi ľudstvom objavovali od 15. do 19. storočia. Preto sa to, čo poznáme ako materializmus, tak rozšírilo po duši a duchu človeka a po celom jeho spoločenskom živote a pripravilo pôdu pre karmu našej doby. Keby to takto nešlo, ak by sa prúd materializmu nemohol šíriť tak široko-dáľe, na druhej strane by ani naše spojenie s duchovným svetom nemohlo byť také hlboké a dôverné. Pretože to, čo templári dosiahli tým, že vstúpili v živom duchovnom zmysle do tajomstva Golgoty, nebolo stratené. Žilo to ďalej. A duše templárov – po strašných zážitkoch na poličke, päťdesiatštyri z nich bolo usmrtených – duše templárov, ktoré za týchto okolností prešli bránou smrti, boli teraz schopné poslať dole z duchovného sveta prúdy duchovného života pre tých, ktorí žili v nasledujúcich storočiach.

V roku 1314 bolo upálených 54 templárov. Päťdesiatštyri duší išlo hore do duchovných svetov. A od tej doby, nadzmyslovo a neviditeľne, bez toho, aby to bolo navonok vnímateľné historickými faktami, sa v európskom ľudstve začal duchovný vývoj, ktorý vďačí za svoj pôvod tomu, že jednotlivé duše sa

neustále inšpirovali z duchovného sveta tým, čo tieto päťdesiatštyri duší prešlo bránou smrti do duchovného sveta. Dovoľte mi uviesť príklad. Je to ten, ktorý som už spomínal, no teraz sa mu budem venovať podrobnejšie z iného uhla pohľadu. Pred vypuknutím tragédie v Ráde templárov – celé storočie pred rokom 1312 – zložil Wolfram von Eschenbach svoju báseň *Parzifal*. Wolfram von Eschenbach, ktorý pracoval sám alebo vo veľmi úzkom kruhu, vytvoril túto pieseň o duši, ktorá sa prostredníctvom vnútornej očisty snaží dosiahnuť život, ktorý templárski rytieri neustále držali ako svoj konečný cieľ. V bohatom obraze a v nádherných predstavách nám Wolfram von Eschenbach odкрýva vnútorný život Parsifala, ktorý bol pre neho predstaviteľom templárskeho ideálu. Teraz sa spýtajme: Vidíme nejaký dôležitý vonkajší výsledok Parzifala – ktorý bol pre neho predstaviteľom templárskeho ideálu – v historickom vývoji nasledujúcich čias? My nie. V ďalších dejinách európskeho ľudstva to bol, ako vieme, Richard Wagner, ktorý prvýkrát predstavil Parzifala znova a potom celkom iným spôsobom. Ale duchovná sila, duchovný impulz, ktorý mohol prúdiť do duše Wolframa von Eschenbacha – vtedy ešte zo zeme – sa v nasledujúcich storočiach stal pre mnohých ďalších inšpiráciou z duchovného sveta. A ten, kto dokáže vnímať tajomné súvislosti medzi životom na zemi a životom duchovným, vie, že impulzy, ktoré sa do duchovného sveta niesli cez osud templárov, prúdili aj do duše Goetheho. Nie nadarmo začal Goethe v osemdesiatych rokoch báseň, ktorú nikdy nedokončil. Je príznačné, že to začal on, a rovnako významné je, že ani on nebol dosť silný na to, aby skutočne vyjadril mocnú myšlienku tejto básne. Odvolávam sa na báseň *Záhady*, kde brat Mark odchádza do osamelého hradu Rosikruciánov a vstupuje do kruhu Dvanástich. Goethe sa chopil – samozrejme, po svojom, základnej myšlienky, ktorá je obsiahnutá aj v *Paszifalovi*, ale nedokázal ju dokončiť; a práve v tom môžeme vidieť náznak toho, ako všetci stojíme v tom istom duchovnom

vývoji, aký zažil Goethe na jeho počiatkoch, a na ktorom musíme pracovať a pracovať a pracovať, aby sme mohli dať formu týmto začiatkom. a robiť stále ďalší pokrok v prenikaní do duchovného sveta. Goethe venoval prvým počiatkom tohto duchovného vývoja najlepšie sily svojej existencie; nechal ich prúdiť do svojho *Fausta*, kde sa pustil do zobrazenia spojenia človeka so silami ducha, medzi ktoré pre neho patria ahrimansko-mefistofelské sily.

Ten, kto pozoruje dejiny konkrétne v ich duchovnom vývoji, môže celkom jasne vidieť, že do duše Goetheho na zemi vzišlo z duchovného sveta to, čo Templári – ktorých spôsob smrti bol taký krutý a taký významný – vniesli do duchovných svetov. ; a práve preto, že takto prešli bránou smrti, mohli vlievať ako inšpirácia do duší ľudí. Prúdilo to dole, a ak s väčším významom do Goetheho duše, nebolo to len do jeho duše, ale do mnohých iných; a naďalej žije, aj keď si ho ľudia málo všimajú. Duchovný prvok v samotnom *Faustovi* ešte stále takmer uniká pozornosti vonkajšieho sveta! Žije však ďalej a smeruje k stále bohatšiemu životu a bude musieť byť čoraz plodnejšie, ak sa ľudstvo nemá uvrhnúť do dekadencie namiesto toho, aby sa vyvíjalo smerom nahor. Ale to spočíva v našej vlastnej voľbe. V našej dobe je to dané do vlastných rúk človeka. Stojí pred ním – a bude stále určitejšie –, či upadne do dekadencie a bude sa naďalej držať materializmu, alebo sa bude usilovať nahor do duchovných svetov.

Pre nás, ľudské bytosti, keďže žijeme na zemi, žijeme život spojený so zemou iba v našom fyzickom tele. Telo, ktoré je utkané zo svetla, zvuku a života a nachádza sa v tomto fyzickom tele – takzvané éterické telo – sa zúčastňuje nielen na živote na Zemi, ale aj na živote vesmíru. A keď ľudská duša zostúpi z duchovných svetov, aby vstúpila do existencie narodením, potom, už pred udalosťou, sú vo vesmíre nasmerované sily správnym spôsobom na vybudovanie éterického organizmu ľudskej bytosti, dokonca aj

fyzického telo človeka je vybudované z fyzických síl a fyzických substancií zeme.

V tých najjednoduchších myšlienkach človeka žije pýcha a arogancia, a to platí najmä v našej materialistickej dobe. V tomto materialistickom veku rodičia skutočne veria, že svoje deti umiestňujú do existencie úplne sami. A ako sa materializmus rozšíri, bude sa čoraz viac veriť, že sú to len rodičia, ktorí privádzajú deti k životu. Z duchovného hľadiska je to iné. Ľudské bytosti tu na zemi poskytujú iba príležitosť, aby k nim prišlo niečo duchovné. To, čo môže človek ako súčasť urobiť, spočíva len v tom, že môže pripraviť miesto, pomocou ktorého môže éterické telo, ktoré sa pripravuje z ďalekých priestorov kozmu, klesnúť na zem. Tento éterický organizmus ľudskej bytosti je rovnako organizovanou entitou ako fyzický organizmus. Fyzický organizmus – vidíme, ako má hlavu, ruky, ruky, trup a všetky časti, ktoré anatóm a fyziológ objavia – pre duchovné videnie tento fyzický organizmus prežiarí a rozžiari éterický organizmus. Fyzický organizmus dýcha vzduch a vydychuje vzduch. Éterický organizmus vydychuje svetlo a toto svetlo nám dáva. A keď vydýchne svetlo a udelí nám svetlo, žijeme pomocou jeho svetla. A tiež dýcha svetlom. Keď vdychujeme a vydýchneme vzduch, tak naše éterické telo dýcha dovnútra a von. A keď sa nadýchne svetla, spotrebuje svetlo, rovnako ako my fyzicky spotrebujeme vzduch. (Môžete si o tom prečítať v pasáži z mojich *mysterióznych drám*, kde sa toto tajomstvo éterického sveta dramaticky odhaľuje.) Éterové telo dýcha svetlo, spotrebúva svetlo a mení ho na temnotu a potom môže prijať do tejto temnoty zvuk svetov, ktorý žije v Harmónii sfér, môže do seba prijímať impulzy života. Keď prijímame fyzickú výživu, tak aj éterická bytosť, ktorá v nás žije, vdychuje a vypúšťa svetlo. Ako v sebe spotrebujeme vzdušný kyslík a vytvárame plynnú kyselinu uhličitú, tak aj éterické telo spotrebúva svetlo, vystreľuje ho tmou, takže sa javí vo farbách, takže sa éterické telo ukazuje

jasnozrivému zraku. vo farebných vlnách. A zatiaľ čo éterické telo pripravuje svetlo na tmú a tým vykonáva vnútornú prácu dýchania, žije tým, že prijíma tento zvuk svetov a mení zvuk svetov na život svetov.

Ale teraz to, čo prijímame týmto spôsobom ako naše éterické telo, k nám prichádza zo širokých priestorov vesmíru a prichádza to v určitých časoch zo vzdialených priestorov vesmíru. Dnes ešte nie je možné do všetkých detailov ukázať, ako sa ľudské éterické telo ťahá nadol po dráhach svetla, keď sú tieto dráhy vedené určitým spôsobom cez súhvezdie vtedajších hviezd. Aby to bolo možné, ľudské bytosti sa budú musieť pozdvihnúť na vyššiu úroveň morálky. Pre dnešok by toto tajomstvo vtiahnutia ľudských éterických tiel na cesty svetla a na cesty zvuku Harmónie sfér bolo ľudskými bytosťami zneužitým najstrašnejším spôsobom. Lebo to, čo je obsiahnuté v tomto tajomstve, ak by to chceli získať ľudia s nižšími impulzmi, dalo by rodičom neobmedzenú moc nad celým ich potomstvom. V súlade s tým pochopíte, že toto tajomstvo toho, ako éterické telá prichádzajú k inkarnujúcim sa ľudským bytosťam – ako prichádzajú na cesty svetla a na cesty zvuku z Harmónie sfér – bude musieť zostať záhadou ešte dlho. Len za istých celkom určitých podmienok sa človek môže dozvedieť niečo o tejto záhode. Lebo nesplnenie podmienok by znamenalo, ako som už povedal, že rodičia by mohli získať dovtedy neslýchanú moc nad svojim potomkom, ktorý by mohol byť úplne zbavený všetkej nezávislosti, všetkej osobnosti a všetkej individuality a mať vôľu. ich rodičov. Múdro je toto tajomstvo pre ľudstvo skryté v nevedomí a tam sa uberať správnym a zdravým spôsobom, pracujúc prostredníctvom vôle múdreho svetového vedenia. Naše éterické telo cestuje úplne inou cestou ako naše fyzické telo. Potom, čo sme prešli bránou smrti, ešte niekoľko dní nosíme, ako viete, naše éterické telo; potom to musíme vrátiť kozmu. V duchovnom, v kozme, naše éterické telo zostáva len ako obraz pre náš vlastný ďalší život medzi smrťou a novým narodením. Je

začlenená do vesmíru najrozmanitejším spôsobom – jedným spôsobom v prípade ľudí, ktorí predčasne zomrú nejakou nehodou alebo inak, a iným spôsobom v prípade tých, ktorí dosiahnu dospelosť. Ale keď sa pozrieme na svet, ktorý leží za prahom, vieme, že oboje – skorá smrť, ako aj neskoršia smrť – majú veľký význam v celom kozmickom spojení. Pretože naše éterické telo, ktorého sa vzdávame, pokračuje v duchovnej práci.

V zásade všetci starneme z hlbšieho hľadiska. Fyzicky jeden zomrie skôr a druhý neskôr; z duchovného hľadiska sa všetci stávame rovnako starými. Ak zomrieme skoro, naše fyzické telo čoskoro skončí; ale naše éterické telo naďalej žije pre vesmír a práve preto, že sme zomreli skoro, má naše éterické telo vo vesmíre iné funkcie, ako keby sme zomreli až neskôr. Keď spočítame roky, ktoré prežijeme vo fyzickom a éterickom tele ako ľudské bytosti – máme skutky na zemi, ktoré vykonáme vo fyzickom tele, a máme to, čo vykonáme v éterickom tele aj po smrti, a život že tam žijeme nie pre seba, ale pre druhých, pre svet – keď to všetko zrátame v rokoch, zistíme, že všetci sa dožívajú približne rovnakého veku.

Ale teraz, keď sa stane udalosť, aká sa stala s templármi, prichádza opäť niečo iné, ako keď je to len prípad individuálnych životov. Život, ktorý vedíme ako jednotlivec, zostáva v našej vlastnej osobe; ale je tu aj život, ktorý sa od nás dá objektívne oddeliť – ako v prípade templárov. Na jednej strane to, čo dokázali urobiť pre pokračovanie a šírenie tajomstva Golgoty a na druhej strane, čo sa stalo pôsobením mefistofelsko-ahrimanských síl na impulz moderného materializmu, to všetko tiež pokračuje. Žijú ďalej ako fragmenty éterického tela. Ale je začlenená do celého procesu dejín. Aby časť života, ktorý človek žije vo svojom éterickom tele, žila ďalej s ľudskou individualitou, časť sa začlenila do chodu dejín – keď bola opísaným spôsobom odtrhnutá od človeka. A éterické telo je prostriedkom alebo médiom, ktorým to, čo človek žije vo svojej duši tak objektívne, že

to môže vyjsť z jeho duše – čím to môže mať niečo, čoho sa môže držať pre svoj ďalší život – je to éterické telo, ktoré to zabezpečuje.

To, čo prúdilo do éterického sveta z duchovných impulzov templárov, žilo étericky ďalej a prostredníctvom tohto pokračujúceho éterického života bolo mnoho duší pripravených prijať inšpirácie, ktoré som opísal ako vychádzajúce z duchovného sveta z duší samotných templárov. To je to, čo sa skutočne deje v modernej dobe.

Do toho, čo prúdilo z duší templárov, však začalo čoraz viac vnikáť to, čo vyviera z mefistofelovsko-ahrimanských impulzov a je nasiaknuté mefistofelským živlom a čo bolo inaugurované na regáloch, kde boli mučení templári. keďže boli pri mučení nútení hovoriť o sebe nepravdy. Tento fakt – nie sám, ale ako jeden z duchovných základov moderného materializmu – musí byť pochopený, ak človek získa vnútorné pochopenie modernej materialistickej evolúcie.

A tak sa stalo, že v moderných časoch, zatiaľ čo niektorí jednotlivci boli inšpirovaní vysokými duchovnými pravdami, všeobecná kultúra nadobúdala čoraz viac materialistický charakter; a oko duše zatemnelo pre to, čo nás teraz duchovne obklopuje, a tiež pre to, kam ideme, keď prechádzame bránou smrti a odkiaľ prichádzame, keď prechádzame bránou narodenia. Pohľad človeka sa čoraz viac odvracal od pohľadu na duchovno, a to platilo vo všetkých rôznych sférach života – v duchovnej sfére, sfére náboženstva, sfére spoločenského života. Čoraz viac bol pohľad upriamený na hmotný svet, ako sa ukazoval jeho zmyslom. A výsledkom bolo, že od nástupu modernej doby ľudstvo upadlo do veľkého množstva omylov. Opäť mi dovoľte povedať, že nekritizujem skutočnosť, nevynášam o nej súdy. Vďaka tomu, že sa chyby dostali do ľudskej evolúcie, ľudské bytosti musia tieto chyby zažiť a postupne ich uvidia; a pri ich prekonávaní získať silnejšie sily, než by mohli mať, keby im

bola cesta k ich cieľu vštepená automaticky. A teraz nadišiel čas, keď sa musí tento pohľad rozvinúť a ľudské bytosti musia vidieť, ako vo všetkom, čo je materiálne, žijú impulzy k omylu. Dnes je človek znovu a znovu povolaný, aby sa rozhodol vidieť chyby a prekonať ich.

Nie je naším úmyslom hádzať vinu na čokoľvek, čo sa v histórii stalo, chceme sa na históriu pozeráť objektívne. Udalosti modernej doby spôsobili, že myšlienky a pocity človeka prebiehajú len v súlade s vonkajšou fyzickou realitou, iba v súlade s tým, čo človek prežíva medzi narodením a smrťou. Aj rehoľný život postupne nadobudol osobný charakter, pretože sa zameriava len na to, aby človeku vložil do rúk prostriedok, ktorým môže nájsť požehnanie vo svojej duši. Náboženský život modernejšej doby, ktorý stále viac odvracia pohľad človeka od konkrétneho duchovného sveta, je skutočne preniknutý materialistickým pohľadom. Ako už bolo povedané, nemáme v úmysle nadávať na žiadnu udalosť v histórii; Udalosti dejín však treba opísať tak, aby ich bolo možné správne pochopiť – teda ak nastupujúca generácia nemá zlyhať v dekadencii, ale obrátiť sa a posunúť sa nahor.

Vidíme prúdiť prúd materializmu a vedľa neho paralelný skrytý prúd; a potom sa koncom 18. storočia dostávame k ohromnej udalosti, ktorej vplyv bolo cítiť počas celého 19. storočia až po súčasnosť. Na konci 18. storočia vidíme, ako francúzska revolúcia šíri svoje prúdy široko-d'aleko nad európskou civilizáciou. Veľa vecí sa udialo počas Francúzskej revolúcie tak, ako ich opísali historici. Ale okrem toho, že človek už pochopil francúzsku revolúciu, okrem impulzu, ktorý z nej vychádzal a na ktorom sa pracovalo v európskych dejinách, musíme chápať aj duchovné účinky materialistických mefistovsko-ahrimanských impulzov. Francúzska revolúcia sa usilovala o veľmi vysoký ideál. (Ako som už povedal, nejde nám o hľadanie chýb, ale o pochopenie historických udalostí.) Francúzska revolúcia sa

usilovala o veľmi vysoký ideál; a usilovalo sa o to v dobe, v ktorej sa ešte cítil tieň udalosti, ktorú som dnes opísal, udalosti, ktorá zanechala Mefistofela-Ahrimana mocného, aby vyslal do európskeho života impulz materializmu. A môžeme povedať o najlepších z tých, ktorí boli zodpovední za Francúzsku revolúciu, že verili iba vo fyzickú rovinu. Je možné, že si vo svojom vedomí mysleli, že veria v niečo iné. To, čo ľudia vyznávajú slovami, je však málo dôležité; dôležité je mať v duši živé vedomie toho, čo vo svete skutočne funguje; a tí, ktorí boli zodpovední za francúzsku revolúciu, si boli vedomí iba fyzickej roviny. Usilovali sa, pravda, o vysoký ideál, ale nevedeli nič o trojici v človeku, o tele, ktoré v človeku funguje prostredníctvom éterického princípu, o duši, ktorá pôsobí prostredníctvom astrálneho princípu, a o duchu, ktorý pracuje v Človeku od začiatku cez I. Na konci 18. storočia sa na človeka už pozeralo tak, ako ho – k jeho trvalej škode a strate – považovala moderná materialistická fyziológia a biológia. To znamená, že aj keď ľudia náboženským spôsobom mali nejakú predstavu o duchovnom živote a možno o ňom aj hovorili, ich pohľad bol skutočne zameraný iba na to, čo sa tu vo fyzickom svete prežíva medzi narodením a smrťou – čo je žil tu, že to človek pochopí. (Ani to, samozrejme, ešte nie je celkom pochopené, no človek to môže pochopiť, keď upriami svoju pozornosť výlučne na vonkajšie fyzické telo.) To, čo žije v celej ľudskej bytosti, možno pochopiť len vtedy, keď vieme, že s vonkajším fyzické telo sú spojené éterickým princípom, astrálnym princípom a I-princípom. Lebo aj keď tu stojíme vo fyzickom svete, žije v nás niečo, čo je z duše a ducha a čo patrí do duchovného sveta. Telo, duša a duch sme tu my. A keď prejdeme bránami smrti, budeme opäť trojitými bytosťami, len s iným duchovným telom. Takže každý, kto pozoruje a študuje človeka, ktorý žije svoj život ako fyzického človeka medzi narodením a smrťou, neštuduje celú ľudskú bytosť a musí upadnúť do omylu vo vzťahu k celej ľudskej bytosti.

Udalosti, ktoré sa dejú vo svete, sa nesmú považovať za chybné. To, čo sa prejavuje vo svete, je skutočne pravda; ale spôsob, akým sa na to človek pozerá a mení ho na skutky a činy, často spôsobuje zmätok. A v myšliach ľudí na konci 18. storočia vznikol zmätok, pretože všetko bolo aplikované na telo a ideály, ktoré majú zmysel len vtedy, keď je človek videný ako trojica, boli ašpirované ako ideály pre čisto fyzický „monón“. “ A tak sa stalo, že vznešené a krásne ideály mal každý na perách v čase, keď im ľudia neboli schopní porozumieť, ale ich len mákli a falšovali, pretože sa ich snažili pochopiť všetky spolu, veriac ako vo fyzické telo. sám. V skutočnosti je z trojitého ideálu bratstvo, sloboda, rovnosť, bratstvo jediné, ktoré platí pre fyzické telo človeka. Sloboda má zmysel len vtedy, keď sa hovorí o ľudskej duši, a Rovnosť, keď sa hovorí o duchu, ako žije v človeku, v I. Iba vtedy, keď je známe, že človek pozostáva z tela, duše a ducha, a keď tri ideály konca 18. storočia sa označujú Bratstvo, do tela; Sloboda pre dušu; a Rovnosť, k Ja, len vtedy sa hovorí v zmysle a zmysle, ktorý je v súlade s vnútorným významom duchovného sveta.

Bratstvo môžeme rozvíjať, nakoľko sme fyzické ľudske bytosti nesúce fyzické telá zeme; a keď prijmem bratstvo do nášho spoločenského poriadku, potom pre spoločenský poriadok na fyzickej úrovni je bratstvo správna a pravdivá vec. Slobodu môže človek získať iba vo svojej duši, nakoľko je to s dušou, ktorú inkarnuje na zemi. A sloboda prevláda len na zemi, je možná len na zemi, keď sa vzťahuje na duše ľudí, ktorí žijú na zemi vo svojom sociálnom usporiadaní, aby získali schopnosť udržiavať rovnováhu medzi nižším a vyšším. sily. Keď dokážeme ako ľudske bytosti udržať rovnováhu medzi nižšími a vyššími silami v ľudskej duši, potom rozvíjame sily, ktoré tu môžu žiť medzi narodením a smrťou, a tiež sily, ktoré budeme potrebovať, keď prejdeme. cez bránu smrti. Takže popri spoločenskom poriadku je na zemi potrebný poriadok duší, v ktorom môžu duše ľudí zaujať svoje

miesta jednotlivo a môžu rozvíjať sily slobody, ktoré môžu so sebou niesť cez brány smrti, ale ktoré ponosú so sebou len vtedy, ak sa už tu v tomto živote pripravujú na život po smrti. Že na zemi bude nastolený skutočný styk medzi dušami, že duše budú môcť rozvíjať sily slobody, že všetky ľudské udalosti, veľké i malé, a všetky pokusy dať formu ľudskej činnosti a stvoreniu budú mať za cieľ, Človek, ktorý má vo svojej duši rovnováhu, pokiaľ ide o to, čo žije a pôsobí duchovne – to sa musí stať ideálom. Človek sa stáva slobodným, keď je schopný získať tieto sily duše vo vonkajšom fyzickom svete, ako ich môže získať napríklad vtedy, keď je schopný nasledovať krásne formy, ktoré žijú v umení, ktoré má skutočne svoje zdroje. a začínajú v duchu. Človek sa stáva slobodným, keď medzi dušou a dušou dôjde k takej súloži a spoločenstvu, že jedna duša je schopná nasledovať druhú so stále rastúcim porozumením a so stále rastúcou láskou. Ak ide o ľudské telá, ktoré nás zaujímajú, potom prichádza do úvahy Bratstvo; ak ide o dušu, potom sa musíme snažiť vytvoriť tie jemné a jemné spojenia, ktoré vznikajú medzi dušou a dušou, a ktoré si musia nájsť cestu priamo do štruktúry nášho života na zemi a musia vždy pôsobiť v smere vyvolávanie záujmu – hlboký záujem o jednu dušu pre druhú. Lebo len týmto spôsobom sa môžu duše oslobodiť a sú to len duše, ktoré sa môžu stať slobodnými. Rovnosť aplikovaná na vonkajší fyzický svet je nezmysel; lebo rovnosť by bola uniformita. Všetko na svete prechádza zmenami; všetko na svete je prinútené byť počtom; všetko na svete sa musí prejaviť v mnohosti a rozmanitosti. Na tento účel je tu fyzický svet, aby duchovný mohol prejsť množstvom foriem. Ale v celom mnohonásobnom a mnohorakom živote človeka zostáva jedna vec rovnaká, pretože je stále na začiatku. Zvyšok našej ľudskej prirodzenosti nosíme v sebe od času Saturna, Slnka a Mesiaca; ja máme prvýkrát v tomto pozemskom živote. Ja je len na začiatku. Počas celého nášho života medzi narodením a smrťou sa nedostaneme ďalej v duchovnom, ako povedať si „ja“ a

uvedomiť si toto ja. Môžeme vidieť iba ja, buď keď sme cez zasvätenie mimo tela tu medzi narodením a smrťou, alebo keď sme prešli bránou smrti a je nám dané obzrieť sa späť v pamäti na naše pozemské telo a duchovne vidieť Ja. Ale prostredníctvom toho sa tu na zemi prejavuje všetka možná rozmanitosť. A náš život na zemi musí byť skonštruovaný tak, aby umožnil prejavíť všetku rozmanitosť, ktorá môže vstúpiť do pozemského života ľudskej individuality. Jedna ľudská bytosť prejavuje jednu individualitu, druhá inú a tretia zase inú. Všetky tieto individuality vo svojich niekoľkých pôsobeniach sú sústredené v bode, v bode I. Tam sme si podobní a cez tento sústredený bod, kde sme si podobní, môžeme odovzdať všetko, čo si navzájom komunikujeme ako duchovia. Skutočnosť, že všetci máme tento bod, v ktorom sme si podobní, dáva možnosť rozvoja ľudstva v komunitnom živote. To, čo je v každom z nás iné, prechádza tým, čo je podobné. V dôsledku toho to nie je stanovenie toho, čo prispieva jednotlivý ľudský jedinec k celému prúdu kozmickej duchovnej evolúcie, čo sa dosahuje v duchovnej rovnosti; skôr je to tak, že to, čo nás každého postavilo do iného druhu života, prechádza cez naše ja, cez duchovno v nás, stáva sa niečím, čo môžu všetci zdieľať, plynie to ďalej ako spoločné dobro v prúde kozmický vývoj. Rovnosť patrí správne k duchu.

Žiadna ľudská generácia nepochopí, ako sa môžu v živote ľudstva uskutočniť tri ideály bratstva, slobody a rovnosti, pokiaľ nepochopí, že túto trojitosť tela, duše a ducha v sebe nesie človek. To, že to ľudia v 18. storočí nedokázali a počas 19. storočia stále nedokázali pochopiť, bolo výsledkom sily ahrimansko-mefistofelského prúdu, ktorý vstúpil do modernej evolúcie spôsobom, ktorý som opísal. 18. storočie zmiešalo Rovnosť, Slobodu a Bratstvo a všetky tri aplikovalo na vonkajší fyzický život. V spôsobe, akým sa to chápalo v 19. storočí, to môže znamenať len spoločenský chaos. A ľudstvo sa bude musieť unášať stále ďalej a ďalej do tohto chaosu, ak nedostane duchovnú vedu

a duchovný život, čo povedie k pochopeniu človeka ako trojjedinosti a k prestavbe pozemského života pre trojnásobného človeka.

Človek musel prejsť materializmom. Jeho sily by boli príliš slabé na to, aby nasledovali časy, keby neprešiel materializmom. Lebo zvláštny a úžasný je vývoj ľudstva. Pozrime sa na chvíľu späť na udalosť lemurskej epochy. Nachádzame tam istý moment evolúcie – leží tisíce a tisíce rokov dozadu – keď ľudstvo na Zemi bolo úplne iné, ako je teraz. Z opisov ľudskej evolúcie na Zemi, ktoré som uviedol v *Okultnej vede, viete, že rôzne impulzy vstupovali do človeka len postupne. V evolúcii nastal okamih, keď sa to, čo dnes nazývame magnetické a elektrické sily, usadilo v človeku. Pretože magnetické a elektrické sily v nás žijú záhadným spôsobom. Pred týmto časom človek žil na Zemi bez magnetických a elektrických síl, ktoré sa odvtedy duchovne vyvinuli medzi činnosťou nervov a krvi. V tom čase boli začlenené do Človeka. Sily magnetizmu vynecháme a časť síl elektriny. Ale sily, ktoré budem rozlišovať ako elektrické sily v galvanizme, voltaizme atď. - sily, ktoré sa hlboko uchytili v kultúre a civilizácii našej doby - tieto sily našli v tom ďalekom čase vstup do ľudského organizmu a zjednotili sa. seba s ľudským životom; a práve táto skutočnosť im umožnila zostať dlhý čas neznámy ľudskému vedomiu.*

Človek ich nosil v sebe a práve preto mu zostali navonok neznáme. Sily magnetizmu a iné elektrické sily, ktoré sme sa naučili poznať skôr. Galvanizmus, kontaktná elektrina, ktorá má oveľa hlbší určujúci vplyv na karmu našej doby, než sa všeobecne uznáva, ako viete, objavili až na prelome 18. a 19. storočia Galvani a Volta. Ľudia sa príliš málo zamýšľajú nad takýmito faktami. Len sa na chvíľu zamyslite! Tento Galvani mal do činenia so žabou nohou. „Náhodou,“ ako hovoríme, pripevnil ho k oknu, dostal sa do kontaktu so železom a trhol. To bol začiatok všetkých objavov, ktoré dnes vládnu Zemi pomocou elektrického prúdu. A stalo sa to pred chvíľou! Ľudia sa vo všeobecnosti nepozastavujú

nad tým, ako to, že ľudstvo neprišlo k tomuto poznaniu skôr. Zrazu sa táto myšlienka vynorí v človeku úplne zázračným spôsobom; zakopne o to – akože výkon. V tomto našom materialistickom veku prirodzene nikdy neprestaneme myslieť na niečo také. A to je dôvod, prečo nemôžeme pochopiť absolútne nič o skutočnom stvorení Zeme. Pravda o veci je nasledovná: Potom, čo ľudstvo prešlo okamihom v lemurských časoch, keď do neho implantovalo alebo prijalo implantované sily, ktoré dnes prechádzajú drôtom v elektrine a pôsobia neviditeľným spôsobom v samotnom človeku, po uplynutí tohto času elektrina žila vnútri ľudskej bytosti. Teraz evolúcia nepostupuje jednoduchým, priamočiarym spôsobom, akým si ju ľudia zvyknú predstavovať. Predstavujú si, že čas ide stále dopredu a ďalej do nekonečna. To je úplne abstraktná koncepcia. Pravdou je, že čas sa hýbe a točí tak, že evolúcia sa neustále obracia a beží späť. Pohyby v krivkách ako v lemniskáte nájdeme nielen v priestore, ale aj v čase.

Počas lemurskej epochy bol človek na križovatke hnutia lemniskátov, a to bol čas, keď do seba implantoval princíp elektrickej sily. Spätnú cestu prešiel v atlantskej dobe a vzhľadom na určité sily aj v postatlantskej dobe a dospel asi koncom 18. a začiatkom 19. storočia presne do bodu vývoja svetov, v ktorom bol v starej lemurskej dobe, keď do seba implantoval z kozmu princíp elektriny. Tu máte vysvetlenie, ako sa stalo, že Galvani v tom konkrétnom čase objavil elektrinu. Človek sa vždy v neskorších časoch vracia k tomu, čo zažil predtým. Život prebieha v cykloch, v rytmoch. Uprostred materialistického veku, ktorý sa rozvíjal už od 14. – 15. storočia, stálo ľudstvo na tomto bode sveta. Všetko, čím dávno prešiel v lemurskej epoche. A ľudstvo ako celok si v tej chvíli spomenulo na vstup elektriny do človeka a následne v dôsledku tejto spomienky naplnilo elektrinou celú jeho civilizáciu. Duša a duch v Človeku opäť našli to, čo kedysi dávno zažili.

Pravdy, ako je táto, si musíme opäť jasne predstaviť, pretože iba s pravdami ako je táto unikneme v budúcnosti dekadencii.

Pod vplyvom inšpirácií, o ktorých som vám dnes hovoril, určité mysle prišli na takéto pravdy. Lebo to, že sa ľudia vydali takýmito cestami, bolo výsledkom toho, že v evolúcii človeka funguje veľa rôznych prúdov. Ak by napríklad to, čo chceli templári dosiahnuť, bol jediný vplyv pôsobiaci v dejinách, pre človeka by to znamenalo celkom iný vývoj. Tým, že sa s ním premiešal aj druhý prúd – Mefistofelský – (samozrejme tu bol od počiatku aj prúd Mefistofelský, no osud mu dal nový život), bol človek privedený v r. našej doby, do materializmu práve tak, ako sa to v skutočnosti stalo. Tieto Mefistofelsko-Ahrimanské sily sú potrebné v evolúcii ľudstva. A ako som povedal, niektoré veľké mysle boli vedené inšpiráciou, ktorá pochádza z rosenkruciánskych chrámov a má svoj zdroj v duchovnom svete, aby rozpoznali tento princíp, o ktorom tu hovorím.

Nepredstavujte si, že veľký básnik, skutočne veľký básnik, ktorý tvorí z duchovného sveta, skladá svoje slová povrchným spôsobom, ako si ľudia často predstavujú, že si ich môžu slobodne vziať! Nie, básnik ako Goethe, napríklad, vie, čo je obsiahnuté a naznačené v Slove; vie, že v Slove máme niečo, čo necháva zaznieť ducha cez osobu, ktorá hovorí. "Osoba," povedal som? Tu si musíme pripomenúť, že „persona“ je slovo, ktoré pochádza z latinčiny pre masku, ktorú herec nesie a cez ktorú znie jeho hlas. „Personare“ znamená preznieť. Toto všetko je úzko spojené s vývojom Slova. "Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a Božie bolo Slovo." Slovo nebolo v človeku; napriek tomu je s ňou úzko spätá ľudská osobnosť.

Celá evolúcia, ako sme už povedali, sa posúva vpred, keďže nefungujú len dobré sily, ale aj iné. A človek ako Goethe vyslovil vo svojom *Faustovi* – aj keď čiastočne nevedome, predsa len pod vplyvom inšpirácie – pozoruhodné a veľké pravdy. Keď Pán hovorí s Mefistofelom v *Prológu v nebi*, nakoniec Mefistofelesovi hovorí,

že nemá námietky proti jeho práci a vplyvu. Spoznáva ho a umožňuje mu jeho miesto vo vývoji svetov. Je to vďaka nemu, že existujú také veci ako lákadlá a vplyvy, ktoré musia vytvoriť to, čo je zlé. Potom sa však Pán obráti a nasmeruje svoje slovo na pravých a pravých Synov Bohov, ktorí prinášajú normálnu evolúciu a s pôsobením ktorých je zjednotenú pôsobenie druhého prúdu. A čo hovorí týmto pravým Synom Bohov?

Ale vy, praví synovia neba, radujte sa!
V plnej živej kráse sa ešte radujte!
Nech to, čo funguje a žije, stále rastúce,
v putách lásky vás zahalí, milosrdenstva plného,
a zdanlivé premenlivé formy, okolo vás plynú,
zatkňte sa v neustálej myšlienke!

Pán dáva svojim Synom priamy príkaz, aby na miesta sveta vložili trvalé myšlienky! Takáto trvalá myšlienka bola vložená do sveta, keď bol človeku implantovaný princíp elektriny, a človek bol opäť privedený späť k trvalej myšlienke, keď zistil, že princíp elektriny ho implantoval do jeho materialistickej civilizácie. Myšlienka vyjadrená v týchto riadkoch má nesmiernu hĺbku:

Nech to, čo funguje a žije, stále rastúce,
v putách lásky vás zahalí, milosrdenstva plného,
a zdanlivé premenlivé formy, okolo vás plynú,
zatkňte sa v neustálej myšlienke!

A pre dušu to znamená hlboký zážitok, precítenie tohto tajomstva „trvalých myšlienok“. Lebo vtedy cítime, ako vo svete tu a tam stojí Večný pokoj vo forme trvalej myšlienky a my, ktorí patríme do sveta pohybu, prechádzame tým, čo sa vkladá do zdanlivo premenlivých foriem ako trvalé myšlienky, ako krása, ktorá tká a

pôsobí večne, sa odhaľuje, aby sme ju mohli pochopiť, keď príde tá správna chvíľa.

A nech v blízkej budúcnosti príde aj pre ľudstvo správna chvíľa, aj keď je predurčená prísť, ak ľudstvo nemá upadnúť do dekadencie. Nech Človek pochopí, že musí prejsť cez ďalší bod, ktorý obráti materializmus na jeho opak, do bodu, v ktorom môže veľká myšlienka duchovného sveta vyžarovať do ľudstva. Teraz sa na to pripravujú tí, ktorým karma umožnila prísť do duchovnej vedy. A neustále sa opakujúcou úlohou duchovnej vedy bude obrátiť svoju prácu týmto smerom. Pretože k materialistickému veku, ktorý našiel trvalú myšlienku, ktorú Ahriman-Mefistofeles vo svojej najnovšej forme vložil do modernej evolúcie, treba k tomuto materialistickému veku pridať to, čo možno zažiť pri prechode duchovnou trvalou myšlienkou. Duchovná veda sa musí postarať o to, aby ľudstvo nezabudlo pochopiť túto duchovnú myšlienku. Preto sa tiež nesmieme unaviť opakovaným varovaním človeka, aby čas na pochopenie duchovnej vedy neminul a neustratil sa.